

ut två af sina framtänder. De voro kända öfver hela socknen och ändå längre bort, hans vackra tänder, påstod han. Nu stod han där och höll dem i sin högra hand, såg på dem och svor som en turk.

På alla sätrarne talade man snart nog bara om de berömda tänderna, som bocken hade slagit ut på Per. En gammal kvinna — Velgjerd hette hon — upplyste om, att hon alltid hade trott, att det skulle sluta på det sättet, för att han hade varit så orimligt stursk öfver dem. Vi ha icke lof till att vara högmodiga — det är ett fel —, och därför var detta ett syndens straff öfver Per, sa hon, och aldeles icke mer än han väl förtjänat.

Då den gamla Velgjerd hade sagt detta några gånger, började alla de andra kvinnfolken att säga på samma sätt — »det var just lagom åt Per».

Det var bara en sak, som förundrade henne, sade gamla Velgjerd, och det var att Per hade fått behålla sina tänder så länge.

När han nu icke hade mera andelig kraft, än att han gick och bröstade sig för det att hans framtänder voro bredare än annat folks, så borde han icke ha fått några framtänder alls, hvarken breda eller smala. Hade hon fått råda, sa gamla Velgjerd, så skulle det gått på det viset. Då